

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרָשַׁת תְּזַרְיֵעַ כ"ט אָדָר שְׁנַי ה'תשפ"ד

מְקַדָּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֶּשֶׁ / שְׁנַי עִם רַש"י

בחמשה היום אנו לומדים עוד על צרעת. אם אדם גילה כתם לבן במקום כלשהו בגופו והכהן לא יכול להכריע מיד האם זו צרעת, על האדם להמתין שבוע לבד. אם הכתם הלבן גדל, הכהן יאמר שזה טמא אבל אם הכתם התכהה ולא גדל, האדם יכול ללכת למקוה ולקיים את תהליך הטהרה. אם שער לבן גדל באותו כתם לבן, או אם עור בריא גדל בו, האדם טמא. אבל אם האדם קבל כתמים לבנים בכל גופו מראשו ועד לאצבעות רגליו, למרות שזה נראה בצרעת, הוא איננו טמא.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"ט לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ק"מ-קמ"ד

בתהלים של היום ישנו פסוק שבלבכם מכירים טוב, בגלל שאומרים אותו מדי יום בסיום התפלה: "אף צדיקים יודו לשמך". בשנת תשד"מ הרבי בקש שבלם, לא רק חסידים, יאמרו את הפסוק הזה אחר התפלה וגם יאמרו לפני התפלה "הריני". אמירת פסוקים אלו תסייע להביא שלום לעולם.

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אַמְרֵי פֶּרֶק ל"ט (כ"ט אָדָר ב' שָׁנָה מְעַבְּרָת)

בעולם האצילות ישנו מקום רוחני שבו שום דבר איננו מרגש מלבד ה'. לכן אצילות זהו "הבית" של נשמות הצדיקים הגדולים, שחיים באפן שבו הם לא מרגישים שיש בעולם עוד דבר חוץ מה'. כמו שאומרים חכמים על האבות. במהלך חייהם אפלו לרגע אחד (אפלו כשישנו) לא הרגישו שיש עוד משהו בעולם חוץ מה' והרצון שלו.

הַיּוֹם יוֹם / כ"ט אָדָר ב'

הרבי רש"ב אמר בהתנודות: ה' ברא את העולם "יש מאין". תפקידנו לשנות זאת, עלינו לעשות "אין מיש". עלינו לקחת את העולם שחושב שהוא "יש" בגלל שהוא גשמי ולעשות אותו ל"אין" -

ספר המצוות / מצות לא תעשה י', מ"ז, ס, ה, ה, ב, ג, ד, ט"ו. עשה קפ"ו, לא תעשה כ"ג, כ"ד.

היום לומדים הרבה מצוות. כלן עוסקות בדבר חשוב ביותר, שלא יהיה שום קשר לשום ענין הנוגע לעבודה זרה. בימים הקרובים נלמד מצוות רבות העוסקות בכך.

1. **מצות לא תעשה י'** – אסור ללמד על או אפלו להסתפל על עבודה זרה (למשל על פסל).
2. **מצות לא תעשה מ"ז** – צריך לודא שלא מסתכלים או חושבים על דברים שהם אסורים.
3. **מצות לא תעשה ס'** – אסור לקלל את ה' חס ושלום.
4. **מצוות לא תעשה ו'** – אסור לעשות אפלו דברים רגילים אם זו הדרך שבה רגילים לעבד את העבודה זרה הספציפית הזו. למשל אם עבודה זרה מסיימת, דרך העבודה שלה היא על ידי שזורים אבן (אפלו שזה בסדר לזרק אבנים במקומות אחרים שבהם זה לא יכאיב לאף אחד).
5. **מצות לא תעשה ה'** – אסור לעבד שום עבודה זרה, אסור להשתחוות לה או להקריב קרבנות.
6. **מצות לא תעשה ב'** – אסור לעשות או לשלם למישהו אחר שיכין פסל.
7. **מצות לא תעשה ג'** – אסור לעשות פסל אפלו אם זה מיעד לאדם אחר.
8. **מצות לא תעשה ד'** – אסור לעשות פסל של אדם, אפלו רק למען היפי.
9. **מצות לא תעשה ט"ו** – אסור לומר דברים שגורמים לאנשים אחרים לעבד עבודה זרה.
10. **מצות עשה קפ"ו** – אם ישנה עיר ובה אנשים שעובדים עבודה זרה, צריך לשרף אותה.
11. **מצות לא תעשה כ"ג** – אסור לבנות מחדש עיר שנשרפה בגלל שאנשיה עבדו עבודה זרה.
12. **מצות לא תעשה כ"ד** – אסור לקחת שום דבר מעיר שנשרפה בגלל שאנשיה עבדו עבודה זרה. הכל צריך להשרף.

רמב"ם / הלכות עבודת פוכבים פרקים א', ב', ג'

- פרק א'** – מסבר איך החלו אנשים לעבד עבודה זרה מלכתחלה. כמובן אדם הפיר את ה' וידע שה' ברא את כל העולם. ביצד החלו כל כך הרבה אנשים להתפלל לפסלים?
- בהתחלה זו הייתה רק טעות קטנה. אנשים חשבו שהיות ו'ה' ברא את שמש ואת הירח הם צריכים לחלוק לשמש ולירח כבוד מיוחד.
- מאחר יותר, הם שכחו שה' הוא זה שברא את השמש והירח מלכתחלה. בהמשך, הגיע אברהם אבינו וחישב במשך זמן רב עד שהבין שה' ברא את העולם. הוא התחיל ללמד את כלם שוב להתפלל לה' ולא לעבודה זרה.
- בפרק ב'** – הרמב"ם מסביר מדוע יש כל כך הרבה מצוות המזהירות להתרחק מעבודה זרה. מכיון שקל לאדם לטעות. לעתים יש לנו שאלות על ה' ועל התורה אבל פעמים רבות למען האמת אנו לא יודעים מספיק ולא מבינים זאת. אם נעשה כל מה שעולה בדעתנו חס ושלום אפשר להגיע בקלות לעבד עבודה זרה.
- פרק ג'** – מלמד הלכות מתי מעשה שאדם עושה נחשב לעבודה זרה. אם אדם מכין פסל של אדם אחר הוא נענש. אבל אפשר לצייר ציור של אדם אחר.

דרכי החסידות / סיום חודש אדר

הרב מלימד אותנו שאנחנו יכולים ללמוד על שמחה מחדש אדר- החודש של פורים.

אחת הדרכים להיות בשמחה היא על ידי אחדות! כשיהודים שמחים ומתנהגים יפה אחד לשני, לא רק שאנחנו מרגישים שמחים, גם ה' שמח אתנו! ואז ה' נותן לנו הרבה ברכות, שגורמות לנו להיות אפילו עוד יותר שמחים!!

לעתים אדם יכול להרגיש שהוא טוב יותר מיהודי אחר בגלל שהוא עוזר לשני, אבל כדי לקיים מצוה יש צורך בשני אנשים = אחד כדי לתת צדקה, והשני כדי לקבל את הצדקה! לכן שניהם חולקים את אותה מצוה. זו אחדות!